

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt, äfvensom att utskottet täcktes uti formuleringen i mitt förslag göra de ändringar, som kunna vara behöfliga för vinnande af det i motionen angifna ändamålet.

Stockholm den 21 januari 1889.

Nils Nilsson
från Färs härad.

Häri instämma:

Lasse Jönsson.

P. Truedsson.

Anders Olsson.

N:o 14.

Af herr M. Dahn, om ändring af 16 § konkurslagen.

Till följd af de många konkurser, som under senare tider egt rum, har äfven uppstått ett jägtande efter godemans- och sysslomansbefattningar, som nära nog fått karakteren af geschäft. Personer, som konkursen ej i någon mån rört, vare sig som borgenärer eller löftesmän, och hvilkas tid och arbete i många fall bort egnas åt af staten aflönad och anförtrodd syssla, hafva förskaffat sig fullmagter af prioriterade fordringsegare, som med sina i allmänhet säkra fordringar ej hafva något att riskera i konkursen. De oprioriterade fordringsegarne, som ofta till stor del bestå af det s. k. småfolket — mindre handtverkare och arbetare — anse vanligen ej mödan värdt att ens genom sin mängd vid godemans- och sysslomansvalen uppträda mot de med gifven röstmajoritet på fickan försedda sysslomansaspiranter. Följden blir nu, att desse senare utse sig sjelfva till godemän och sysslomän på samma gång de åt sig bestämma arfvoden. Dessa torde väl efter den skrifvelse i ärendet, Riksdagen sistlidet år aflät till Kongl. Maj:t, snart komma

att bestämmas inom rimliga gränser. Men att emellertid lagstiftarens mening ej varit densamma, till hvilket lagtolkningen fört, framgår bland annat deraf, att enligt 44 § 4 kap. konkurslagen borgenärerna ega att, då sysslomän väljas eller *sedermora*, gifva dem särskild föreskrift att i förvaltningen rätta sig efter; äfvensom att borgenärerna ega att bland sig utse en eller flere, för hvilka sysslomännen, när så fordras, hafva att visa redo: rättigheter, som ju annulleras, när sysslomännen sjelfva rösta för mer än hälften af samtliga borgenärers röster. Jag har därför tänkt mig, att sådan prioriterad fordringsägare, hvars fordran är intecknad i fastighet under fastighetens halfva taxeringsvärde — eller, om så anses nödvändigt, gerna en lägre siffra — ej skulle ega rätt att deltaga i val till godemän och sysslomän, och att — i analogi med hvad som eger rum för rösträtts utöfvande vid kommunalstämma och allmän rådstuga — ingen vid ofvan nämnda val skulle få rösta för mer än en fullmagt utöfver sin egen fordran. Då skulle man blifva qvitt dessa efterhängsna och opåkallade sysslomanskandidater, och de af förluster drabbade fordringsägarna åtminstone blifva i tillfälle att välja godemän och sysslomän efter sin egen åsigt. En dylik ändring och komplettering af lagen hindrar naturligtvis ej att — i enlighet med nu gällande lag — äfven personer, som ej äro borgenärer eller löftesmän i konkurs, kunna väljas till både godemän och sysslomän.

På grund af hvad jag anfört vågar jag därför föreslå, att Riksdagen för sin del beslutar sådan ändring i och tillägg till 60 § 4 kap. konkurslagen:

- att 1:o) prioriterade fordringsägare, hvilkas fordran är intecknad i fastighet under fastighetens halfva taxeringsvärde, ej må ega rätt att för sådan fordran deltaga i val till godemän eller sysslomän i anhängiggjord konkurs; och
- att 2:o) ingen på grund af fullmagt skall ega rätt att vid val af godemän eller sysslomän i konkurs rösta för mer än *en* röstberättigad.

Och anhåller jag att lagutskottet, till hvilket väl denna motion torde få remitteras, ville godhetsfullt vidtaga sådana redaktionsförändringar, som kunna vara af behovet, för att det med motionen afsedda syftet må kunna ernås.

Stockholm den 22 januari 1889.

M. Dahn.